

Επιστημονική Εσπερίδα Ελληνικής Εταιρείας Τραπεζικού Δικαίου και Δικαίου της Κεφαλαιαγοράς

Με πρωτοβουλία της ΕΕΤ ιδρύθηκε πρόσφατα η Ελληνική Εταιρεία Τραπεζικού Δικαίου και Δικαίου της Κεφαλαιαγοράς. Η εταιρεία αυτή αποτελεί επιστημονικό σωματείο που έχει ως σκοπό τη μελέτη, καλλιέργεια και έρευνα του τραπεζικού δικαίου και του δικαίου της κεφαλαιαγοράς για την ανάπτυξη των εν λόγω κλάδων του δικαίου, την παρακολούθηση του συναφούς νομοθετικού έργου και την υποβοήθησή του. Μέλος της εταιρείας μπορεί να γίνει κάθε φυσικό πρόσωπο που ασχολείται με τη μελέτη και την εφαρμογή του τραπεζικού δικαίου και του δικαίου της κεφαλαιαγοράς.

Στις 28 Ιανουαρίου 2005 διοργανώθηκε η πρώτη επιστημονική Εσπερίδα της Ελληνικής Εταιρείας Τραπεζικού Δικαίου και Δικαίου της Κεφαλαιαγοράς, η οποία ήταν αφιερωμένη στη μνήμη του Προέδρου της, Θεόδωρου Β. Καρατζά. Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους πολλοί συμμετέχοντες, προερχόμενοι ιδίως από τον ακαδημαϊκό, τραπεζικό και δικηγορικό χώρο, ενώ υπήρξε σημαντική συμμετοχή εκπροσώπων εποπτικών αρχών και θεσμικών φορέων.

Η Εσπερίδα είχε δύο θεματικές ενότητες. Στην πρώτη θεματική ενότητα, με τίτλο «Το θεσμικό πλαίσιο για μια ενιαία εποπτική αρχή του Χρηματοπιστωτικού Τομέα» και συντονιστή τον Καθηγητή κ. Κωνσταντίνο Κεραμέα, ομιλητές ήταν (με βάση τη σειρά με την οποία μίλησαν) οι κ.κ. Χρήστος Χατζημμανουήλ, Καθηγητής LSE, με θέμα: *«Η αναγκαιότητα της λειτουργίας μιας ενιαίας εποπτικής αρχής του Χρηματοπιστωτικού Τομέα»*, Δημήτριος Τσιμπανούλης, Δ.Ν. Δικηγόρος, με θέμα: *«Η προβληματική της δημιουργίας ενιαίας εποπτικής αρχής του Χρηματοπιστωτικού Τομέα στην Ελλάδα»* και Χρήστος Γκόρτσος, Επίκουρος Καθηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου και Γενικός Γραμματέας της ΕΕΤ, με θέμα: *«Προϋποθέσεις για τη δημιουργία μιας ευρωπαϊκής ενιαίας εποπτικής αρχής του Χρηματοπιστωτικού Τομέα»*.

Στη δεύτερη θεματική ενότητα, με τίτλο «Το ρυθμιστικό πλαίσιο για την τιτλοποίηση απαιτήσεων» και συντονιστή τον Καθηγητή κ. Γεώργιο Καλλιμόπουλο, ομιλητές ήταν (με βάση τη σειρά με την οποία μίλησαν) η κα Κατερίνα Καρατζά, Δικηγόρος, με θέμα: *«Η αναγκαιότητα του θεσμού της τιτλοποίησης απαιτήσεων και τα βασικά χαρακτηριστικά του»*, και οι κ.κ. Δημήτρης Λιάππης, Δ.Ν. Δικηγόρος, Λέκτορας της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, με θέμα: *«Η αρχιτεκτονική του θεσμού της τιτλοποίησης απαιτήσεων: οι συμβατικές σχέσεις»*, Πέτρος Δρακόπουλος, Δικηγόρος, με θέμα: *«Το ρυθμιστικό πλαίσιο των τιτλοποιήσεων του δημόσιου τομέα»*, Γιώργος Λέκκας, Δ.Ν. Δικηγόρος, με θέμα: *«Η δημοσιότητα της εκχώρησης στην τιτλοποίηση απαιτήσεων»* και Αλέξανδρος Μεταλληνός, Δ.Ν. Δικηγόρος, με θέμα: *«Ζητήματα συμψηφισμού»*.

Κατωτέρω παρατίθενται περιλήψεις των περισσότερων εκ των ως άνω ομιλιών. Στο άμεσο μέλλον θα ακολουθήσει η δημοσίευση σχετικού τόμου πρακτικών.

Η προβληματική της δημιουργίας ενιαίας εποπτικής αρχής του χρηματοπιστωτικού τομέα στην Ελλάδα

Δημήτρη Γ. Τσιμπανούλη
Dr. jur., Δικηγόρου

Το πεδίο αρμοδιοτήτων των τριών εποπτικών αρχών του ελληνικού χρηματοπιστωτικού τομέα (της Τράπεζας της Ελλάδος, της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς και της Επιτροπής Εποπτείας Ιδιωτικής Ασφάλισης) διακρίνεται βάσει του κριτηρίου της χαρακτηριστικής υπηρεσίας που παρέχουν οι επιχειρήσεις, οι οποίες υπάγονται στην εποπτεία της κάθε αρχής, δηλαδή τα πιστωτικά ιδρύματα, οι εταιρείες παροχής επενδυτικών υπηρεσιών και οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις.

Στο σύγχρονο χρηματοπιστωτικό περιβάλλον αμβλύνονται συνεχώς οι διαφορές μεταξύ πολλών προϊόντων που προσφέρουν οι ως άνω τρεις μορφές επιχειρήσεων και κάθε κατηγορία από αυτές δραστηριοποιείται πλέον, άμεσα ή έμμεσα, σε ευρύτατο φάσμα του χρηματοπιστωτικού χώρου, πέρα από τα παραδοσιακά όρια του τραπεζικού τομέα, των επενδυτικών υπηρεσιών ή των ασφαλιστικών εργασιών. Η εξέλιξη αυτή απαιτεί να αντιμετωπίζεται η άσκηση της ίδιας δραστηριότητας στο χρηματοπιστωτικό τομέα βάσει κοινών κανόνων και πρακτικών σε κανονιστικό, εποπτικό και κυρωτικό επίπεδο, ανεξάρτητα από το είδος του επιχειρηματικού φορέα που την ασκεί.

Ο αναγκαίος εξορθολογισμός του συστήματος εποπτείας του ελληνικού χρηματοπιστωτικού τομέα επιβάλλεται να αναζητηθεί, υπό τις σημερινές συνθήκες, στο συντονισμό του έργου των υφιστάμενων εποπτικών αρχών και την ουσιαστική ενίσχυση της συνεργασίας τους, με προσδιορισμένες διαδικασίες, βασισμένες στις αρχές της διαφάνειας, της συστηματικής ενότητας και της υποχρέωσης λογοδοσίας. Η όσμωση των εποπτικών αρχών, με την κατάλληλη αξιοποίηση της λειτουργικής εξειδίκευσης εκάστης, θα συντελέσει στη διάχυση της τεχνογνωσίας, στην ενοποίηση και αναβάθμιση των εποπτικών μεθόδων και στην ουσιαστική αφομοίωση των προηγμένων κανόνων εποπτείας που επιβάλλουν οι ραγδαίες διεθνείς εξελίξεις. Σκοπός είναι η τόνωση της εποπτικής αποτελεσματικότητας και η προώθηση της επί ίσοις όροις δραστηριοποίησης των επιχειρήσεων του χρηματοπιστωτικού τομέα (level playing field), που ενδυναμώνει τον υγιή ανταγωνισμό και συντελεί στην αύξηση της αποδοτικότητας και τη βελτίωση του ποιοτικού επιπέδου των υπηρεσιών τους.

Προϋποθέσεις για τη δημιουργία μιας ενιαίας ευρωπαϊκής εποπτικής αρχής του χρηματοπιστωτικού τομέα

Χρήστου Βλ. Γκόρτσου
Επικ. Καθηγητή Παντείου Πανεπιστημίου

Η διερεύνηση των προϋποθέσεων για τη δημιουργία μιας ενιαίας ευρωπαϊκής εποπτικής αρχής του χρηματοπιστωτικού τομέα προϋποθέτει καταρχήν την επισκόπηση του ισχύοντος καθεστώτος, στο βαθμό που θα πρέπει να εξεταστούν αφενός μεν οι δυνατότητες που τυχόν παρέχονται από το υφιστάμενο πλαίσιο και τις υπάρχουσες υποδομές και αφετέρου οι αλλαγές που θα πρέπει να επέλθουν στο ισχύον καθεστώς.

Οι αρχές που ασκούν την εποπτεία των ενδιάμεσων χρηματοπιστωτικών φορέων και των κεφαλαιαγορών είναι, βάσει του ισχύοντος παραγώγου δικαίου, οι εθνικές αρμόδιες αρχές. Η εποπτεία ασκείται σε τρία επίπεδα (ατομική, ενοποιημένη και συμπληρωματική για τους ομίλους ετερογενών δραστηριοτήτων) και διέπεται από την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης. Το καθεστώς που διέπει σε κοινοτικό επίπεδο την εποπτεία του χρηματοπιστωτικού τομέα χαρακτηρίζεται από τομεακό κατακερματισμό, καθώς και από τις επιλογές για μερική και ελάχιστη εναρμόνιση των εποπτικών κανόνων σε κοινοτικό επίπεδο.

Σημαντική είναι η αλλαγή που επήλθε στη ρυθμιστική διαδικασία στο χρηματοπιστωτικό τομέα με την εισαγωγή της διαδικασίας Lamfalussy, σύμφωνα με την οποία οι κανόνες παράγονται σε τρία επίπεδα, ενώ ταυτόχρονα, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής δραστηριοποιούνται επιμέρους επιτροπές ανά τομέα, οι οποίες δεν είναι κοινοτικά όργανα, αλλά εμπλέκονται ενεργά στην παραγωγή των κανόνων.

Η δημιουργία ενιαίας ευρωπαϊκής εποπτικής αρχής θα πρέπει να εξεταστεί μέσα από το πρίσμα των εναλλακτικών επιλογών που διαφαίνονται και αφορούν την ενεργοποίηση του άρθρου 105.6 ΣυνθΕΚ για την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, τη δημιουργία τομεακών ευρωπαϊκών εποπτικών αρχών στη βάση των επιμέρους επιτροπών που δημιουργήθηκαν με τη διαδικασία Lamfalussy και, τέλος, τη δημιουργία μιας ενιαίας εποπτικής αρχής.

Για το σκοπό αυτό και εφόσον υπάρχει πράγματι η πολιτική βούληση, σταδιακά θα πρέπει να υπάρξει εμβάθυνση στη διαδικασία εναρμόνισης (ολική και μέγιστη εναρμόνιση των εποπτικών κανόνων), ενώ θα πρέπει να εξεταστεί το ενδεχόμενο της διάκρισης μεταξύ «συστημικά σημαντικών» και μη φορέων και αγορών σε κοινοτικό επίπεδο, προκειμένου η ενιαία εποπτεία να αφορά μόνο την πρώτη κατηγορία. Επίσης, θα πρέπει να εξεταστούν οι δυνατότητες ενίσχυσης της συνεργασίας των εποπτικών αρχών σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο.

Η αναγκαιότητα του θεσμού της τιτλοποίησης απαιτήσεων και τα βασικά χαρακτηριστικά του

Κατερίνας Καρατζά
Δικηγόρου

Η τιτλοποίηση (securitization) συνίσταται στην εκχώρηση από επιχείρηση κατηγορίας απαιτήσεών της, έναντι τιμήματος, σε εταιρεία ειδικού σκοπού, η οποία εν συνεχεία εκδίδει και διαθέτει σε επενδυτές ομολογίες που από οικονομικής πλευράς «ενσωματώνουν» τις απαιτήσεις, αφού η αποπληρωμή τους εξαρτάται από την είσπραξη των απαιτήσεων, και με το προϊόν διάθεσης των ομολογιών καταβάλλει στην επιχείρηση το τίμημα για τις απαιτήσεις.

Η πραγματοποίηση τιτλοποιήσεων ξεκίνησε στο εξωτερικό ήδη από τη δεκαετία του 1970, αλλά στην Ελλάδα κατέστη ρεαλιστικά εφικτή για τον ιδιωτικό τομέα με την ψήφιση του Νόμου 3156/2003, ο οποίος παρέχει τις αναγκαίες νομικές διευκολύνσεις και τα κατάλληλα εκέγγυα και κίνητρα (συμπεριλαμβανομένων φοροαπαλλαγών) για την προώθηση του θεσμού αυτού.

Κύρια χαρακτηριστικά της τιτλοποίησης από οικονομικής σκοπιάς είναι η μεταφορά του κινδύνου που σχετίζεται με τις τιτλοποιούμενες απαιτήσεις στον ομολογιούχο και η αντικατάσταση των απαιτήσεων, όσον αφορά στην επιχείρηση που την πραγματοποιεί, με χρήματα.

Η τιτλοποίηση αποτελεί ελκυστική λύση για τις επιχειρήσεις λόγω, μεταξύ άλλων, των θετικών της επιπτώσεων στον ισολογισμό τους, την αντικατάσταση λιγότερο παραγωγικών επενδύσεων από άλλες, παραγωγικότερες, με επανεπένδυση των κεφαλαίων που εισπράττονται μέσω αυτής, τη μείωση εξάρτησης από τον τραπεζικό δανεισμό, την απελευθέρωση κεφαλαίου, στην περίπτωση χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων, και τη μεταφορά του κινδύνου των απαιτήσεων στους επενδυτές με ταυτόχρονη δυνατότητα διατήρησης της πελατειακής σχέσης με τους οφειλέτες των απαιτήσεων.

Η αρχιτεκτονική του θεσμού της τιτλοποίησης απαιτήσεων: Οι συμβατικές σχέσεις

Δημήτρη Χ. Λιάπη, Dr. jur., Δικηγόρου
Λέκτορα Νομικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

Η τιτλοποίηση απαιτήσεων συντίθεται από μια αλυσίδα συμβατικών σχέσεων. Έτσι είναι αναγκαία η σύλληψη της τιτλοποίησης ως σύνθετου νομικού μορφώματος, που εγγίζει και θέτει σε κίνδυνο στη συνθετότητά του τα συμφέροντα περισσότερων προσώπων. Πρώτη ενδιαφέρουσα σύμβαση είναι η γενεσιουργός της τιτλοποιούμενης απαίτησης. Χάριν της λειτουργίας της τιτλοποίησης το άρθρο 10 του Ν. 3156/2003 εισάγει για αυτήν αποκλίσεις από το δίκαιο του Αστικού Κώδικα (ανίσχυρο όρου για το ανεκχώρητο της απαίτησης (§ 8), όχι αναγκαία εξατομικευμένη αναγγελία (§ 10).

Στη βάση του μηχανισμού της τιτλοποίησης ο νόμος τοποθετεί την πώληση και τη λόγω αυτής εκχώρηση της απαίτησης από τη μεταβιβάζουσα επιχείρηση στην Εταιρεία Ειδικού Σκοπού (ΕΕΣ). Ο αιτιώδης χαρακτήρας της εκχώρησης ανταποκρίνεται καλύτερα στο νομοθετικό σκοπό. Η ερμηνεία πάντως μπορεί και πρέπει να συνεκτιμήσει και τα εύλογα συμφέροντα των ομολογιούχων δανειστών. Για το αντιτάξιμο εξάλλου τυχόν συμβατικής υπαναχώρησης ή αναμεταβίβασης των απαιτήσεων προκρίνεται η αναλογική εφαρμογή του άρθρου 10 § 11 εδ. γ' Ν. 3156.

Ο επόμενος κρίκος συμβατικών σχέσεων προέρχεται από την έκδοση και διάθεση του ομολογιακού δανείου. Ο νόμος προβλέπει την υποχρεωτική ιδιωτική τοποθέτηση των ομολογιών. Παρά τη στενότητα της σχέσης του ομολογιακού δανείου με την εκχώρηση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων, το κύρος του δανείου δεν εξαρτάται από το κύρος της εκχώρησης. Η εξόφληση των ομολογιών πρέπει εξάλλου πάντοτε να στηρίζεται στα έσοδα

από τις τιτλοποιούμενες απαιτήσεις, είτε αποκλειστικά είτε σε συνδυασμό με δάνεια και χρηματοοικονομικά παράγωγα.

Προαιρετικός κρίκος συμβατικών σχέσεων είναι ο προερχόμενος από την ανάθεση της διαχείρισης τιτλοποιούμενων απαιτήσεων σε χρηματοδοτικό ίδρυμα, στο μεταβιβάζοντα ή σε τρίτο με εγγράφως καταρτιζόμενη σύμβαση μεταξύ του διαχειριστή και της ΕΕΣ.

Το ρυθμιστικό πλαίσιο των τιτλοποιήσεων του δημόσιου τομέα

Πέτρου Π. Δρακόπουλου
Δικηγόρου

Οι τιτλοποιήσεις του δημόσιου τομέα αποτελούν αντικείμενο ιδιαίτερης νομοθετικής ρύθμισης. Με βάση τις διατάξεις του άρθρου 14 Ν. 2801/2000 το Δημόσιο, νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και δημόσιες επιχειρήσεις που ανήκουν αποκλειστικά σε φορείς του δημόσιου τομέα μπορούν να προβούν σε τιτλοποίηση των πάσης φύσεως απαιτήσεών τους, εκτός από άμεσους και έμμεσους φόρους. Προβλέπονται δύο είδη τιτλοποίησης απαιτήσεων: α) η απευθείας τιτλοποίηση από το φορέα του δημόσιου τομέα, ο οποίος εκδίδει προς το σκοπό αυτό ειδικά αξιόγραφα καλούμενα «τίτλοι προεσόδων», για την εξόφληση των οποίων χρησιμοποιούνται οι τιτλοποιούμενες απαιτήσεις, και β) η τιτλοποίηση μέσω τρίτου νομικού προσώπου (ημεδαπού ή αλλοδαπού). Στη δεύτερη περίπτωση, το τρίτο νομικό πρόσωπο προβαίνει σε ομολογιακό δάνειο και με το προϊόν του αγοράζει από το φορέα του δημόσιου τομέα τις τιτλοποιούμενες απαιτήσεις (από την είσπραξη των οποίων θα εξοφληθεί το ομολογιακό δάνειο).

Επίσης ιδιαίτερη περίπτωση τιτλοποίησης αποτελεί και η κατά το άρθρο 11 Ν. 3156/2003 τιτλοποίηση «απαιτήσεων από ακίνητα», στην οποία, εκτός από ορισμένες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, μπορούν να προβούν και το Δημόσιο και ορισμένοι άλλοι φορείς του δημόσιου τομέα.

Τέλος, καθοριστικό ρόλο για τις τιτλοποιήσεις στο δημόσιο τομέα έχουν και οι κανόνες που έχει θεσπίσει η Ευρωπαϊκή Στατιστική Υπηρεσία (Eurostat) το έτος 2002, με τους οποίους διευκρινίστηκε αναλυτικά ο λογιστικός χειρισμός τους, ιδιαίτερα ως προς τον υπολογισμό του δημοσίου χρέους και ελλείμματος.

Η δημοσιότητα της εκχώρησης στην τιτλοποίηση απαιτήσεων

Γιώργου Κ. Λέκκα
Δ.Ν. Δικηγόρου

I. Καταχώριση της εκχώρησης σε δημόσιο βιβλίο κατά το άρθρο 3 του Ν. 2844/2000.

II. Το ειδικότερο περιεχόμενο της καταχώρισης κατά την απόφαση του Υπουργείου Δικαιοσύνης 161339/30.10.2003 (ΦΕΚ Β'1688).

III. Οι έννομες συνέπειες της δημοσιότητας της εκχώρησης

A. Μεταβίβαση των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων
Από της καταχώρισεως μεταβιβάζονται οι τιτλοποιούμενες απαιτήσεις στον εκδοχέα, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στη σύμβαση εκχώρησης.

B. Αναγγελία της εκχώρησης

Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβασης εκχώρησης στο δημόσιο βιβλίο. Ο οφειλέτης ελευθερώνεται τόσο έναντι του μεταβιβάζοντος όσο και έναντι του αποκτώντος και των δανειστών του, εφόσον πριν από την καταχώριση της εκχώρησης καταβάλει το χρέος στον αποκτώντα. Αν με-

τά την καταχώριση της εκκώρσης ο οφειλέτης καταβάλει το χρέος στο μεταβιβάζοντα, τότε δεν ελευθερώνεται έναντι του αποκτώντος, εφόσον, έστω και από ελαφρά αμέλεια, αγνοούσε την εκκώρση. Ελαφρά αμέλεια θα υπάρχει ιδίως όταν ο οφειλέτης της απαίτησης δεν συμβουλευτήκε το δημόσιο βιβλίο πριν από την καταβολή του χρέους. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν στοιχειοθετείται, καταρχήν, η ελαφρά αμέλεια του οφειλέτη, όταν δεν του έχει γνωστοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο η εκκώρση.

Γ. Εφαρμογή του ν.δ. 17.7/13.8.1923

Η καταχώριση συνεπάγεται την αυτοδίκαιη εφαρμογή στο συμβατικό ενέχυρο, που τυχόν ασφαρίζει την εκκωρημένη απαίτηση, των άρθρων 39 και 44 του ν.δ. 17.7/13.8.1923.

Δ. Σύσταση νομίμου ενεχύρου

Από της καταχώρισης δημιουργείται νόμιμο ενέχυρο (α) επί των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων και (β) επί των απαιτήσεων του αποκτώντος που απορρέουν από τους τραπεζικούς λογαριασμούς όπου κατατίθενται εντόκως τα χρηματικά ποσά που προέρχονται από την είσπραξη των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων.

Ε. Κατάργηση της «ύποπτης περιόδου»

Η καταχώριση συνεπάγεται την κατάργηση των συνεπειών της ύποπτης περιόδου (άρθρα 537, 538 ΕμπΝ) στην πώληση και εκκώρση των απαιτήσεων σε περίπτωση επιγενόμενης πτώχευσης του μεταβιβάζοντος, καθώς επίσης και στις υποθήκες, ενέχυρα ή άλλες εμπράγματα ασφάλειες, καθώς και στα άλλα παρεπόμενα δικαιώματα ή προνόμια προς εξασφάλιση των εκκωρημένων απαιτήσεων, σε περίπτωση επιγενόμενης πτώχευσης του εγγυοδότη, του κυρίου του ενυπόθηκου ακινήτου ή του ενεχυρασμένου κινητού, του προσώπου που χορήγησε άλλο παρεπόμενο δικαίωμα προς ασφάλεια των εκκωρημένων απαιτήσεων κ.λπ.

Ζητήματα συμψηφισμού στην τιτλοποίηση απαιτήσεων

Αλέξανδρου Σ. Μεταλληνού
Δ.Ν. Δικηγόρου

Ο ομιλητής σημείωσε ότι το ζήτημα της δυνατότητας των οφειλετών των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων να προβάλλουν σε συμψηφισμό κατά του αποκτώντος τις απαιτήσεις τους κατά του μεταβιβάζοντος έχει ιδιαίτερη πρακτική σημασία, επειδή αίρει ένα από τα σημαντικότερα πλεονεκτήματα της τιτλοποίησης, την ανεξάρτηση των μεταβιβαζομένων απαιτήσεων από τη φερεγγυότητα του μεταβιβάζοντος. Ο τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματος αυτού στις τιτλοποιήσεις που έχουν λάβει μέχρι σήμερα χώρα στην Ελλάδα είναι η δημιουργία ενός αποθεματικού συμψηφισμού. Αυτό όμως μειώνει τη ρευστότητα που εξασφαλίζει ο μεταβιβάζων μέσω της τιτλοποίησης και συνεπώς καθιστά αυτήν λιγότερο ελκυστική. Για το λόγο αυτό κρίσιμη σημασία έχει ο ορθός καθορισμός του απαιτούμενου ύψους του αποθεματικού συμψηφισμού. Η σημαντικότερη κατηγορία απαιτήσεων που μπορούν να προβληθούν σε συμψηφισμό κατά του αποκτώντος στην περίπτωση τιτλοποίησης απαιτήσεων τραπεζών είναι οι απαιτήσεις από καταθέσεις. Ο ομιλητής υποστήριξε την άποψη ότι για τον προσδιορισμό του ποσού των απαιτήσεων που μπορεί να προβληθεί σε συμψηφισμό, κάθε κατάθεση θεωρείται ως χωριστή απαίτηση, οι καταθέσεις που λαμβάνουν χώρα μετά από την πλασματική αναγγελία δεν μπορούν να προβληθούν σε συμψηφισμό και οι αναλήψεις μετά από την αναγγελία πρέπει να θεωρηθεί ότι αφαιρούνται από τις παλαιότερες καταθέσεις, κατ' εφαρμογή του άρθρου 422 ΑΚ. Συνέπεια αυτής της άποψης είναι η κίνηση του λογαριασμού να επιφέρει μείωση του ποσού που μπορεί να προβληθεί σε συμψηφισμό και συνεπώς και του αποθεματικού συμψηφισμού.